

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξωτερικοῦ δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Χαρβάκειο

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 17 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 33

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Παῦλος.—Μωρὲ, κατεργαριά!

Κωστάκης, στὸν **Παῦλο.**—Ἀπάτη τὸ λένε. (Στὸ **Μιχάλη**) Αὐτὴ ἤταν ἡ Φυσική; Ἔ; Ὁραία Φυσική!

Ἄννα.—Χμμ... Πολὺ ὀραία, Φυσική. **Κωστάκης,** ξέρεις τί; Καὶ πρωτύτερα ποὺ ἐλεῖπες, μοῦδωσε μιὰ στὸ κεφάλι καὶ ἔλεγε πῶς δὲν ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ με χτύπησε παρὰ ἡ γῆ καὶ ἡ Φυσική;

Κωστάκης, ἐπιτακτικά.
—Μπρός. Ἐδῶ ἔξω! Τ' ἀστεία ἀστεία καὶ τὰ σόδαρά, σοδαρά. Ἄν ἦσουν κακομοῖρη μου, στὸ δικαστήριον, θὰ σὲ καταδικάζαν σέ.

Κική.—Σὲ τί, **Κωστάκη;**

Κωστάκης.—Δὲν ξέρω. Πρέπει πρῶτα νὰ δικασθῇ.

Μιχάλης.—Ἐνὰ ἀστεῖο ἔκανα, **Κωστάκη...**

Κωστάκης, δὲν προσέχει.—Παιδιά, ξέρετε τί λέω; Νὰ τὸν δικάσουμε!

Παῦλος, χτυπᾷ τὰ χέρια ἀπὸ χαρά.—Ὁραία! Ἐγὼ θὰ εἶμαι δικαστής.

Κωστάκης.—Τί λές; Τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ τέτοια; Ἐσένα ὁ μπαμπάς σου δικαστής εἶναι; Καὶ οὐτε πηγες ποτέ σου στὸ δικαστήριον. Ἐγὼ ξέρω.

Παῦλος.—Γιατί; Ἐσὺ πηγες στὸ δικαστήριον;

Κωστάκης.—Καλὰ. Τὸ λέω. Δὲν πήγα. Ὅμως ἀκούω ἀπὸ τὸ μπαμπά ποὺ λέει. Ξέρω πῶς εἶναι.

Παῦλος.—Καὶ γὼ ξέρω, **Κωστάκης,** δείχνοντας τὸν **Παῦλο** περιφρονητικά.

—Μωρὲ δικαστής νὰ σοῦ πετόχῃ.

Ἄννα.—Ναί, ναί. Ὁ **Κωστάκης.** Ἔτσι πρέπει.

Κική.—Βέβαια. Βέβαια.

Κωστάκης.—Ἐγὼ δικαστής καὶ σὲς ὅλοι μάρτυρες.

Ἄννα.—Βέβαια. Γιὰ τὰ μαρτύρια ποὺ τραδῆξαμε ἀπ' αὐτόν. (Στὸ **Μιχάλη**). Ἐμπρός! Ἐδῶ ἔξω. Θὰ σὲ δικάσουμε.

Κική.—Δαίμαργε! Ἐδῶ ἔξω θὰ σὲ δικάσουμε.

Μιχάλης, στρέφει τὸ κεφάλι του ἐρωτηματικά καὶ σαστισμένα, στὸν καθέναν ποὺ μιλά. — Οὔτε ἓνα ἀστεῖο δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς... (Δέγοντας αὐτὰ, βγαίνει ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦταν χωμένος.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ ἴδια κάμαρα. Τὸ τραπέζι τραβηγμένο στὴ μέση, πάνω χαρτιά. Ἐμπρός στὸ τραπέζι κάθεται ὁ **Κωστάκης**, μ' ἓνα κοנדυλοφόρο στὸ χέρι. Ἡ Ἄννα καὶ ἡ **Κική** κάθονται στ' ἀριστερά του, σὲ καρέκλες. Ὁ **Παῦλος** στὰ δεξιά, σὲ καρέκλα. Ὁ **Μιχάλης** σ' ἓνα σκαμνί, ἔμπροσς στὸ τραπέζι τοῦ δικαστῆ, ἔτσι, ὥστε δικαστής καὶ κατηγορούμενος νὰ παρουσιάζουν πρόσωπο πρὸς τὸ θεατή).

Σκηνὴ πρώτη

Κωστάκης.—Προσοχή! Ἀρχίζει ἡ συνεδρίασις. Ἐχομε νὰ δικάσουμε τὸν κύριο **Μιχαλάκη**. Μάρτυρές μας εἶναι ἡ κυρία Ἄννα...

Ἄννα, σηκώνεται ἀπὸ τομα.—Καλὲ τί λές; Κυρία εἶμαι γώ; Δεσποινὶς εἶμαι. Ἡ δεσποινὶς Ἄννα, ἡ δεσποινὶς **Κική** καί...

Κωστάκης, ἀπότομα, χτυπᾷ τὸ χέρι του στὸ τραπέζι.—Σιωπὴ!

Ὅλοι, ξεπειτάγονται τρομαγμένοι.

Παῦλος, βασιτώντας τὴν καρδιά του.—Τρόμαξα, καλὲ, **Κωστάκη!** Οὐφ!...

Κωστάκης, στρέφεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ **Παύλου**.

—Ἐ! (Ξαναχτυπᾷ τὸ χέρι στὸ τραπέζι). Σιωπὴ! Δὲν ἐπιτρέπονται διακοπές. (Αὐστηρά). Ὅταν θέλῃ κανεὶς

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στὴ Ρώμη, στὴν Ἐκδοσὴ τοῦ Παιδιοῦ, καὶ στὸ Ψυχαγωγικὸ τῆς Τμημα—ἀληθινὸ Παράδεισο γιὰ τὰ παιδιά—μικρὰ Ἰταλοπούλα διασκεδάζουν μετὰ περιστροφόμενα «ἀλογάκια».

νά μου μιλήσῃ, νά δμλήσῃ στὸν κύριο δικαστή, θά λέγῃ: «Κύριε δικαστή, παρακαλῶ ταπεινά». Ἔτσι.

Παῦλος, με δυσφορία. — Δὲν μπορῶ ἐγὼ νά τὰ πῶ αὐτά. Εἶναι δύσκολα.

Κωστάκης. — Θ' ἀναγκασθοῦμε νά τιμωρήσουμε τὸν μάρτυρα κύριον Παῦλον, γιὰ νά βροῦμε τὴν ἡσυχία μας. Ἀ!... Λοιπὸν! Προσοχή! Νά πλησιάσῃ ἡ μάρτυς κυρία Ἄννα. Λέγετε! Τί ξέρετε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὸν κατηγορούμενον;

Ἄννα, οσπισμένη. — Τί ξέρω; Τί δηλαδὴ τί ξέρω;

Κωστάκης. — Τί δηλαδὴ τί ξέρω! Τί θὰ πῇ αὐτό! Νά, καὶ μὲν!... Τί ξέρετε γιὰ τὸ Μιχαλάκη; Τί ξέρετε, κυρία... (Κοιπιάζει). Τί ξέρετε, δεσποινίς Ἄννα, γιὰ τὸν κατηγορούμενο κύριο Μιχαλάκη;

Ἄννα. — Ὅλα νά τὰ πῶ; Ὅλα; Ἀπ' τὴν ἀρχή; Τί μᾶς εἶπε γιὰ τὴ Φυσική; Αὐτά; Πῶς θὰ πέσῃ τὸ γλυκὸ στὸ στόμα μας; Αὐτά;

Κική, σηκώνεται μ' ὀρμή. Μά, καὶ μὲν, τὰ ξέρεις καὶ σὺ αὐτά. Οὐ!... Ἄλλα νά ποῦμε! Ἄλλα... Οὐ!...

Κωστάκης, θυμωμένος, χτυπᾷ τὸ χέρι στὸ τραπέζι. — Σιωπή! Εἶπα! Μόνον δταν σὰς ρωτοῦν θ' ἀπαντᾷτε.

Κική. — Καλά. Ἐγὼ τώρα κάτι θέλω νά πῶ καὶ σὺ... Καὶ σὺ λές... (μουρμουρίζει) σαχλαμάρες...

Κωστάκης. — Καὶ δταν θέλετε νά μου μιλήσετε, κυρία Κική, θὰ λέτε πάντα, κύριε δικαστή, παρακαλῶ ταπεινά. Ἔτσι ἔλεγε κάποιος ποὺ ἦρθε σπῆτι, στὸ Μπαμπά μου.

Κική, εἰρωνικά. — Μπᾶ! Τότε λοιπὸν νά. Κύριε δικαστή, παρακαλῶ ταπεινά, λές σαχλαμάρες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΡΙΣΙΝ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (*)

ΙΟΥΛΙΟΣ

Τελειώσανε τὰ ψέμματα
Γραπτά καὶ ἐξετάσεις!
Πᾶνε τὰ κρυφογέματα!
— Παιδί μου, θά σωπάσης;

Κρυφτῆκαν τὰ βιβλία μου
Κοιμῶμαι παραπάνω...
Θά τόχη ἡ ἡλικία μου
Ποῦ ὅλα ἄνω, κάτω κάνουν!

Κι' ἂν μείνω καὶ στὸ σπῆτι μου
Εἴτε ἐξοχή κι' ἂν πᾶμε
Τοῦ μήνα τοῦ πολυτίμου
Γιὰ πάντα σκλάβος θάμαι!

ΦΑΚ

(*) Ὁ παλαιὸς κι' ἀγαπῆτός μου συνεργάτης κ. Φάκ, ποὺ ἀναπᾶ τόσο τὰ Διαπλάσους—καὶ τώρα ἔχει ἀπαλασσοῦν τὰ ἐγγονάκια του ὡστερ' ἀπὸ τὰ παιδιά του—ἐγραφε γι' αὐτά, καὶ γιὰ τὰ Μηνες, ὅπου παριστᾷ τὸν κάθε Μῆνα μὲ τὴν τοιαύτην του, προπάντων ἐκείνης ποὺ ἀναφέρει τὸν θάνατον τοῦ δημοσίου τὸν εἰρησίου. Καὶ τραγουδοῦσε νὰ δημοσιεύω κάθε μῆνα τὸ δεκά, — Σ. τ. Δ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Καὶ ἐφθάνεν ἡ ἀνοίξη κανεὶς ἕνα τέτοιο κουτί μέσα σὲ μιὰ κάμαρα γιὰ νὰ ὑψωθῇ ἀμέσως ἡ θερμοκρασία.

«Τὰ πλάσματα αὐτὰ εἶχαν κάνει στὴ Φυσική καὶ στὴ Χημεία τέτοιες προόδους ποὺ ἐμεῖς οὔτε μποροῦμε νὰ νὰ τὴν φαντασθούμε».

— Πραγματικά! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ Ἀνδρέας. Ἄν δλα δσα λέτε εἶναι ἀληθινά!...

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἐσφίξε τις γροθιές του καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ ἡ Καίτη κεραυνοδόλησε τὸν Ἀνδρέα μὲ μιὰ ματιά της. Ἦξερε πόσο μεγάλη προσβολὴ τὸ θεωροῦσε ὁ πατέρας της δταν ἐτύχαινε κανεὶς νὰ δείξῃ ἐστὼ καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀμφιβολία γιὰ δσα ἔλεγε.

Ὁ Ἑρρίκος ἐνοιῶθε πῶς ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ τὴν κουθέντα κι' ἔλεγε μέσα του: «Πρέπει κάτι νά πῶ, πρέπει κάτι νά πῶ, πρέπει κάτι νά πῶ», ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐρχόταν τίποτε στὸ νοῦ του.

Ὁ Βαρνάβας, ποὺ ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή ἔμενε ἀμίλητος, τὸν ἐβγαλε ἀθελά του ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση.

— Ἐ, τὸ λοιπὸν ἐγὼ, ἔκανε, δὲν σκαμπάζω γρὺ ἀπ' ὅλα τούτα! Καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ πρόσθεσε: Συλλογίζομαι τ' ἀρνιά μας καὶ τὰ λειβάδια μας.

— Ἐχεις δίκιο, τοῦ εἶπε ὁ καθηγητὴς χαμογελώντας.

Οὐφ, ἡ δύσκολη στιγμή, εἶχε περάσει.

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ τώρα μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμιλίαν του καὶ νὰ ἐξηγήσῃ γιὰτὶ δὲν βρισκόταν πιά οὔτε ἕνα ζωντανὸ πλάσμα πάνω στὸν παράδοξο αὐτὸν πλανήτη.

— Μὰ πῶς; ρώτησε ἐξαφνὰ ὁ Ἑρρίκος, πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ ζοῦσαν μέσα σ' ἕνα τόσο ἐξελιγμένο πολιτισμὸ, μέσα σὲ τόσα θαύματα, αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ πηγαίνουν στὸν ἕνα ἢ στὸν ἄλλον ἀπὸ τοὺς δορυφόρους τους, τὰ οὐράνια αὐτὰ σώματα ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ζωὴ, οὔτε βλάστηση, οὔτε κἂν ἀτμόσφαιρα;

— Ἦταν ὅμοιοι μὲ μᾶς, ἀποκρίθηκε νευρικά ἡ νέα. Νομίζετε μήπως δὲν ρωτᾷτε συχνὰ τὸν ἑαυτὸ μου τώρα καὶ ἕνα χρόνον, πῶς μᾶς μπήκε ἡ ἰδέα νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ Γῆ μας;

Καὶ γιὰ λίγη ὥρα ἔμειναν κι' οἱ πέντε σιωπηλοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Τὸ τέλος ἑνὸς κόσμου

Ζηρωμένος κοντὰ στὴ φωτιά, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, ντυμένος μὲ τὰ παράξενα ἐκείνα χόρτα, τὰ ἀγνωστα στὴ γῆ, ποὺ τὸν εἶχε σκεπάσει ἡ Καίτη γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ κρύο, ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἔμοιαζε μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς περιέργους ἐκείνους μάγους, ποὺ ἀναφέρουν οἱ ἐξερευνηταὶ πῶς ἔχουν συναντήσῃ στὰ μακρινὰ ταξίδια τους.

Ὁ Βαρνάβας δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του νὰ τὸν κοιτάξῃ. Ὁ γερο-σοφὸς τοῦ προκαλοῦσε φόβο. Τοῦ φαινόταν πῶς ὥρα-ὥρα θὰ σηκωνόταν καὶ θάνοιγε τὰ χέρια του νὰ προσφέρῃ τίποτε ξόρκια ἢ λόγια σι-βυλλικά.

Κι' ἀλήθεια, σὲ λίγο ἄρχισε νὰ μιλά μὲ μιὰ φωνὴ βαρεῖα καὶ μονότονη ποὺ δὲν ἔμοιαζε σὰν νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἀλλὰ σὰν ν' ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἢ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

— Αὐτὸς ὅμως ὁ πολιτισμὸς, ἔλεγε, ἐχάθηκε γιὰτὶ ὑπῆρξε ὁ ἴδιος ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του, γιὰτὶ ἦταν πάρα πολὺ μεγάλος...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἔκοβαν ἔτσι ἀπότομα τὴν νεκρικὴ σιωπή, ἡ Καίτη ὁ Ἑρρίκος, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Βαρνάβας ἐνοιῶσαν μιὰ περιέργη συγκίνηση νὰ τοὺς σφίγγῃ τὴν καρδιά.

— Μέσα σ' ὅλον αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ πολιτισμὸ, ἐξακολούθησε ὁ καθηγητὴς, οἱ Ἀρειοὶ εἶχαν ἐξελιχθῇ σὲ ἀληθινὰ τέρατα. Μὴ νομίζετε πῶς ἐπειδὴ εἶχαν ἀποκτήσῃ τέτοιες τελειοποιημένες μηχανές, ἦταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ κάθε κόπο. Κάθε ἄλλο, Μόνον ποὺ οἱ δουλειές ποὺ ἔκαναν ἦταν πῶς μονότονες καὶ πῶς καταθλιπτικές.

Ἐκείνο ὅμως ποὺ ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι ἡ ἐργασία μοναχά, εἶναι ἡ ἐργασία ἡ δημιουργική. Λοιπὸν δταν ἐργάζεσθαι κανεὶς γιὰ νὰ δημιουργήσῃ φθάνει σ' ἕνα ἐπίπεδο ἀνώτερο ἀπὸ τὰ ζῶα. Οἱ Ἀρειοὶ, λοιπὸν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, εἶχαν φθάσῃ σιγά-σιγά στὸ σημεῖο ὥστε νὰ ἔχει σταματήσῃ πᾶς κάθε εἶδους δημιουργία στὸν πλανήτη τους. Μόνο παραγωγή. Ἀλλὰ καὶ τὴν παραγωγή ἀκόμη τὴν ἔκαναν ὡς μηχανές.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ἀγαπητοί μου,

Αὐτὸς φανοῦν ἴσως φανταστικά αὐτὰ ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ παρακάτω· ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ πῶς εἶναι γεγονότα

πραγματικώτατα! Ἐχομε μιὰ πολὺ φιλικὴ οἰκογένεια, ποὺ τὴν ἐγνωρίσαμε πρὸ ἐτῶν στὴν Ἀθήνα καὶ τώρα μένει σὲ μιὰ μεγάλη ἐπαρχιακὴ πόλη. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μητέρα χήρα, κόρη ἀνύπαντρη, καὶ θεῖα, ἀδελφὴ τῆς μητέρας. Τὴν ξέραμε πάντα γιὰ μεγάλη ζωόφιλη αὐτὴ τὴν οἰκογένεια· πότε ἕνας σκύλος, πότε ἕνας γάτος, πότε ἕνα πουλὶ—παπαγάλος, κίσσα, καναρίνι—ἦταν ἡ λατρεία της· καὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ, κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν ἡ κόρη στὴν Ἀθήνα, μᾶς μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ κάποιον Πούπι καὶ γιὰ κάποιον Μίνου, ἕνα γάτο καὶ μιὰ γάτα, μ' ἐκτακτὴ νοσηρότητα κι' ἀφοσίωση στὶς κυρίες τους. Ἐνοεῖται πῶς κι' οἱ κυρίες ἀγαποῦσαν καὶ χάριδευναν πολὺ τὸ ζευγάρι αὐτὸ τῶν κατοικιδίων, καὶ προπάντων ἡ μητέρα, ποὺ ὁ Πούπι ἦταν ἡ μεγάλη τῆς ἀδυναμία.

Συνέβη λοιπὸν, ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, νάρρωσθῃ σοβαρὰ ὁ ἀγαπημένος αὐτῆς γάτος. Μεγάλῃ δυστυχίᾳ γιὰ τὴν οἰκογένεια! «Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε—μοῦ ἔγραφε μιὰ μέρα ἡ κόρη, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία—σὲ τί θέση βρισκόμαστε. Ὁ Πούπι μᾶς εἶναι ἀρρωστός κι' οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν ἀκόμα ἂν ἔχῃ πλευρίτιδα ἢ πνευμονία. Πάντως ὁ πυρετὸς του εἶναι μεγάλος. Ἀπὸ 39 ποὺ εἶναι ἡ φυσιολογικὴ θερμοκρασία τῶν γάτων, φτάνει 42 καὶ μισό. Φοβάμαι πολὺ μὴν τὸν χάσουμε, ἢ μὴν κολλήσῃ κι' ἡ Μίνου, ποὺ αὐτὸ θάταν τὸ φοβερό. Ἐγὼ τελοσπάντων ἀντέχω μὰ ἡ μητέρα μου κι' ἡ θεῖα μου, ποὺ εἶναι γριές, πῶς θὰνθέξουν οἱ καϊμένες; Ἀνησυχῶ πολὺ...» Ἀλλὰ τὸ μοιραῖο ἐπῆλθε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἄλλο γράμμα ἀπὸ τὴν κόρη.

«Γιορτάσθηκε ἐδῶ ἡ Πεντηκονταετηρίδα σας—μοῦ ἔγραφε—καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ πάμε. Γιὰτὶ συνέπεσε μὲ τὴν φοβερώτερη ἡμέρα τῆς ζωῆς μας: Ἐχάσαμε τὸν Πούπι! Ἐνῶ εἶχε γίνῃ καλὰ ἀπὸ τὴν πνευμονία κι' εἴμαστε ἡσυχες, ξανακύλησε ἀξαφνὰ καὶ πέθανε σὲ τρεῖς ἡμέρες. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς παραστήσω τὴ λύπη μας καὶ προπάντων τῆς μητέρας μου τὴν ἀπελπισία, ποὺ τώρα φοβάμαι σοβαρὰ γιὰ τὴν ὀγεία της. Κλαίει νύχτα-μέρα, καὶ μαζὶ της κι' ἐμεῖς... Ἐδυστυχῶς, εἶχαμε προχθὲς καὶ κάτι εὐ-

χάριστο: ἡ Μίνου μᾶς ἔκαμε δυὸ γατάκια. Αὐτὸ βέβαια μᾶς χαροποίησε, δὲν μᾶς παρηγόρησε ὅμως γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ Πούπι. Ὁ, θάργήσουμε πολὺ νὰ τὸν ξεχάσουμε, ἂν θὰ τὸν ξεχάσουμε καὶ ποτέ. Ἦταν τόσο καλός! Ἐμεῖς τὸν ἀγαποῦσαμε σὰν ἄνθρωπο, σὰν παιδί μας...»

Πῶς σὰς φρίνεται αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀγάπη; Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐμένα δὲν μοῦ φαίνεται παράξενη, γιὰτὶ θυμᾶμαι πόσο ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ

μιὰ φορὰ τὴ Χονία μου καὶ πόσο μ' ἐθλίψε ὁ θάνατός της. Τί τὰ θέλετε! ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος γιὰ νὰ γαπᾷ καὶ τὰ ζῶα, καὶ τίποτα δὲν τὸν συγκινεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωση ποὺ τοῦ δείχνει ἕνας σκύλος, ἕνας γάτος, ἕνα πουλὶ. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία τοῦ Πούπι δὲν τελείωσε. Ἐχει μιὰ συνέχεια ἀκόμα πῶς ἐκπληκτικὴ, ποὺ θὰ σὰς τὴ διηγηθῶ μετὰῤῥω.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΒ'.

Μιὰ μέρα, ὁ Μυταράκης, τὸ ζωηρὸ πετεινοράκι, ποὺ ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ σ' ὅλο τὸ κτήμα γύρισε στὴν αὐλὴ καταφοβισμένος.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

— Κάτι φοβερὸ συμβαίνει ἐκεῖ-πέρα στὰ σανά, ἀποκρίθηκε τρέμοντας ὁ Μυταράκης. Καθὼς περνοῦσα, εἶδα ἕνα δεμάτι νὰ κουνιέται μονάχο του, κι' ἀπὸ πίσω του μοῦ φάνηκε πῶς στεκόταν ἕνας μαῦρος ἥσκιος!

— Ἐστοίχειωσαν λοιπὸν τὰ σανά; εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ Φωναλάς.

Ἔτσι φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Μυταράκης· ἐγὼ πιστεύω τὰ στοιχεῖα, τὰ ζωτικά καὶ τὰ φαντάσματα.

— Καλὲς εἶσαι! φώναξε ἡ Ἀσπροῦλα· δὲν ἀκοῦτε ἐδῶ τί λέει ὁ γιός μου; Μεθὶνὰ ζῶα πλησίασαν κι' ὁ Μυταράκης ἄρχισε νὰ λὴν μπροστὰ τους γιὰ τὸ δεμάτι ποὺ κουνιόταν μονάχο του καὶ γιὰ τὸν ἥσκιον ποὺ στεκόταν ἀπὸ πίσω του.

— Μὰ εἶδες καλὰ; τὸν ρωτοῦσαν μὴ σὲ γέλασαν τὰ μάτια σου;

— Ὁχι, ὄχι, εἶδα καλὰ, τοὺς βεβαίωσε ὁ Μυταράκης. Τὸ δεμάτι, στημένο ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα, κουνήθηκε κάμποση ὥρα, μονάχα αὐτό. Ὁ ἥσκιος φάνηκε μιὰ στιγμή μόνο, μὰ πρόφτασα καὶ τὸν εἶδα.

— Καὶ τί ἔκαμες;

— Πῆγα πίσω ἀπ' τὰ δεμάτια, τὰ τοιγύρια, νὰ ἰδῶ μὴν ἦταν κινένας. Μὰ δὲν ἦταν ψυχὴ. Τότε φοβήθηκα πολὺ, γιὰτὶ βεβαιώθηκα πῶς τὸ δεμάτι κουνιόταν μόνο του σὰ ζωντανὸ πῶς τὸ κουνοῦσε ὁ ἥσκιος. Κι' ἔτρεξα νὰ σὰς τὰ πῶ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ κάμουμε.

Τὰ ζῶα κοιτάχτηκαν. Ἄν τὰ σανά εἶχαν στοιχειώσῃ πραγματικῶς κι' ἔβγαιναν ἐκεῖ ἥσκιος καὶ φαντάσματα, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Επρεπε να βοηθήσουν το φίλο τους, που ριψοκινδύνευε τη ζωή του για να φτάσει τη βάρκα και να σώσει τη γυναίκα. Και δεν απέιχε παρά λίγες μόνο δρογυιές. Η γυναίκα όμως δεν είχε ιδεί, φαίνεται, τον σωτήρα που έπλησίαζε, κι' εξακολουθούσε να ξεφωνίζε ζητώντας βοήθεια.

«Ο Μοντανής, ο Σαϊζάνης κι' ο Δουμποδάνος έτρεχαν στην όχθη του ποταμού, προς τα κάτω, για να ελπίσουν να τον βοηθήσουν πιο εύκολα.

«Ο μικρός σωτήρας δεν είχε πια παρά να δώσει μια κλωτσιά και να ράξει τη βάρκα από την κουπαστή. «Αλλά τη στιγμή εκείνη ήρθε ένα κύμα και τον έσπασε.

Δεν φαινόταν καθόλου. Τι έγινε; Μην επνίγηκε;

Πρώτος ο Δουμποδάνος, χωρίς να διατάξει στιγμή, πέφτει στο άγριεμένο ποτάμι. Φυσικά, το ίδιο θα έκαναν κι' οι δυο άλλοι. «Αλλά δεν έπρόφθασαν. Γιατί την ίδια σχεδόν στιγμή είδαν ένα χέρι που άρπαξε τη βάρκα, και κατόπι ένα πρόσωπο που έβγαλε απ' το νερό.

«Ήταν ο Μάριος που είχε κάνει μακροδούτι και είχε περάσει κάτω από τη βάρκα στο άλλο της πλευρό, γιατί από εκεί του φάνηκε πιο εύκολο να πιασθή και να νείβη, και πραγματικώς το κατόρθωσε.

«Αρπαξε τότε ένα κουπί από την πρύμη της βάρκας κι' είπε δυνατά στη γυναίκα να μη φωνάζει και να ησυχάζει, γιατί δεν ήταν πια φόδος να σπάσει ή βάρκα της πάνω στο γεφύρι. «Αλλά περίεργο! Εκείνη ούτ' έγύρισε καν να τον ιδεί, οα να μη τον είχε ακούσει καθόλου.

«Ωστόσο ο Μάριος άρχισε να κωπηλατεί, και προσπαθούσε με κόπο να φέρη τη βάρκα στην όχθη.

«Ο Δουμποδάνος, που βρισκόταν μέσα στο ποτάμι, ανάμεσα στη βάρκα και στην όχθη, παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή τις κινήσεις του Μαρρίου και προσπαθούσε να μαντέψει

πώς θάταν δυνατό να τον βοηθήσει στην ανάγκη. «Αμα είδε λοιπόν πως ή βάρκα διευθυνόταν προς την όχθη, κινήθηκε κι' αυτός προς εκείνο το μέρος και την περίμενε. Δεν άργησε να πλησιάσει. Και τότε ο Δουμποδάνος, απλώνοντας το σιβαρό του χέρι, άρπαξε το σχοινί της που κρεμόταν απέξω.

— Κράτα το καλά! του φώναξε ο Μάριος κωπηλατώντας.

— Μη φοβάσαι! του αποκρίθηκε ο Δουμποδάνος κολυμπώντας.

Μά δση κι' αν ήταν ή δύναμή του, πάντα ή όρμη του ρεύματος ήταν μεγαλύτερη κι' ή βάρκα πάντα παρασυρόταν. Τότε μπήκαν στο νερό κι' οι άλλοι δυο, που έπιασαν το σχοινί κι' άρχισαν να τραβούν τη βάρκα προς την όχθη μαζί με το Δουμποδάνο. «Ο Μάριος δεν έπαυε να κουνή το κουπί του. Κι' έτσι κατάφεραν κι' οι τέσσερις, με πολύ κόπο, να φέρουν τη βάρκα στην όχθη και να τη δέσουν γερά με το σχοινί της από ένα δέντρο.

«Αμέσως ή γυναίκα έπήδησε έξω, κι' οι τέσσερις φίλοι την περικύκλωσαν κι' άρχισαν να της κάνουν διάφορες έρωτήσεις. «Αλλά οι άπαντήσεις της γυναίκας δεν είχαν κανένα νόημα. «Αλλά τη ρωτούσαν κι' άλλα τους άπαντούσε.

«Ήταν τρελλή!

Φαντασθήτε την άμνηχανία των φίλων μας. Τι να την κάμουν τρελλή γυναίκα; «Ο δρόμος ήταν έρημος. «Αφού την έσωσαν, μπορούσαν να την παρατήσουν στη μέση του δρόμου; «Επρεπε να την πάνε ως το πλησιέστερο χωριό. «Εκεί κάποιος θα βρισκόταν να τη γνωρίσει, μπορεί μάλιστα να ήταν κι' από το χωριό εκείνο.

— Μά θα θελήσει ναρθή μαζί μας; είπε ο Μάριος.

— «Ας δοκιμάσουμε, είπε ο Μοντανής.

«Έβαλαν τη γυναίκα στη μέση τους κι' έλαφρά έλαφρά άρχισαν να τη σέρνουν. Η δυστυχισμένη δεν έκανε καμιά αντίσταση. Περιπατούσε κοντά τους σαν άρνάκι, σκυφή και με τα μάτια καρφωμένα χάμω.

Μια μεγάλη λύπη ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Δεν έλεγε όμως τί είχε. Κι' οι φίλοι μας, που άδικα τη ρωτούσαν, κοιτάζονταν με τσησυχία. Πώς τη λυπούνταν τη δυστυχη τρελλή!

«Επιτέλους φάνηκαν τα πρώτα σπιτάκια του χωριού, ως ένα τέταρτο της

ώρας αφού πέρασαν το ποτάμι απ' το γεφύρι του.

Οι φίλοι μας, με τη γυναίκα πάντα μαζί τους, μπήκαν σ' ένα χάνι, που ήταν στην είσοδο του χωριού, και διηγήθηκαν τα συμβάντα. «Αλλά κανένας από τους χωρικούς που ήταν εκεί, δεν έγνώριζε τη γυναίκα. Ρώτησαν και το δήμαρχο, αλλά κι' αυτός δεν ήξερε να τους δώσει καμιά πληροφορία. Συγχάρηκε μόνο το Μάριο και τους φίλους του για την καλή τους πράξη κι' άφησε την τρελλή, στον άνθρωπο που είχε το χάνι να την προσέχει, ως να μάθουν τονόμά της και το χωριό της. «Επειτα έστειλαν στην κοντινή πόλη κι' έφεραν γιατρό για να την εξετάσει.

Στο μεταξύ, ο Μοντανής βρήκε την ευκαιρία και, χωρίς να τον ιδούν οι σύντροφοί του, πήρε το δήμαρχο κατά μέρος και κάτι του είπε σιγά. «Ο δήμαρχος, που ήταν πολύ καλός άνθρωπος, φάνηκε συγκινημένος από τα λόγια του Μοντανή και του έσφιξε θερμά και τα δυο του χέρια.

Τι να είχε άραγε ο Μοντανής στο δήμαρχο έτσι κρυφά; «Ας το πούμε μείς φανερά. Του είπε πως σέ λίγο θα έρχόταν ένας άνθρωπος δικός του κι' αυτός θα έπληρωνε όλα τα έξοδα που θα έκαναν για τη δυστυχισμένη γυναίκα. Περιττό να προσθέσουμε πως ο άνθρωπος αυτός θα ήταν ο γηραιός υπηρέτης που τους παρακολουθούσε.

Οι τέσσερις ταξιδιώτες, αφού στέγνωσαν τα ρούχα τους, αποχαιρέτησαν το δήμαρχο και τους άλλους που είχαν γνωρίσει στο ξενοδοχείο, κι' εξακολούθησαν την πεζοπορία τους.

Δοκίμασαν να χαιρετήσουν και την τρελλή, αλλά δεν μπόρεσαν να της πάρουν λέξη κι' ούτε φάνηκε πως τους αναγνωρίζει. Τόσο λίγη συναισθηση είχε του τί γινόταν γύρω της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Η πλημύρα

Μόλις ξεκίνησαν, είδαν μπροστά τους ένα μικρό κορίτσι, χωριατοπούλα δώδεκα ως δεκατριών χρονών, ολομόναχη, λυπημένη κι' άξιολύπητη.

— Τι είναι πάλι τούτη-δω; έκαμε ο Μάριος.

— Καμιά ζητιάνα θα είναι, αποκρίθηκε ο Δουμποδάνος.

— Χωρίς άλλο, είπε κι' ο Σαϊζάνης.

Σέ λίγο ήταν πολύ κοντά στη μικρή, κι' ο Μοντανής σταμάτησε και τη ρώτησε με γλυκά:

— Ποῦ πᾶς μοναχή σου; «Από που έρχεσαι; . . . Πως σέ λένε;

Είχαν σταθεί κι' οι άλλοι και πε-

ρίμεναν με περιέργεια την απάντηση του κοριτσιού. Κι' ήταν τόσο νόστιμο το καίμενο, με τα μεγάλα του γαλανά μάτια, τα μακριά του, ξανθά και σγουρά μαλλιά, και τα ήλιοκαμμένα του μάγουλα! Μόνο τα φορέματά του ήταν σέ κακή κατάσταση: βρεμμένα, κουρελιασμένα, οα να είχαν ξεσχισθεί σέ βάτους ή σέ πέτρες.

Και δεν έβγαζε μιιά! Μόνο τους κοιτάζε καλά-καλά, με άπορία και με φόβο. Παιός ξέρει πως φαίνονταν στη μικρή χωριατοπούλα τα τέσσερα εκείνα παλλικάρια. . .

— Μά γιατί δεν μιλάς; την ξαναρώτησε ο Μοντανής. Πές μας ποιά είσαι και ποῦ πᾶς. Μη θέλεις καμιά βοήθεια;

«Η μικρή ξέσπασε σέ κλάμα. «Εκλαιγε με λυγμούς και τα δάκρυά της έπεφταν άφθονα κι' έβρεχαν το πρόσωπό της. «Ήταν να τη λυπάται κανένας, μά και να γελά, για τί το κλάμμα της ήταν και κωμικό.

— «Υ! υ! υ! . . . την κορόιδεψε ο Μοντανής. Τι θα πη υ! υ! υ!; «Εμείς δεν καταλαβαίνουμε. Θέλουμε να μάς πης με λόγια αυτό που σέ ρωτάμε.

— «Ελα, μη κλαίς! της είπε κι' ο Μάριος. Πές μας καλύτερα πως σέ λένε, τίνας είσαι. . . . Ξέρεις να μάς πης;

«Η μικρή, κλαίγοντας άκόμα, ψιθύρισε μια λέξη που τα παιδιά δεν μπόρεσαν να την καταλάβουν.

— Τι λές, καλέ; Δεν άκούμε.

«Η μικρή, μέσ' στα κλάματα, ξανάπε τη λέξη της. Κι' οι φίλοι μας ενόμισαν πως άκουσαν κάτι σά γιά, γιάμε.

— Τι θα πη γιάμε; έκαμε ο Μάριος με άπορία. Κινέζικα μιλάει;

«Αξαρνα ή μικρή φώναξε καθαρώτερα:

— Βάδ'μ! . . . Βάδ'μ! . . .

— Γαυγίζει τώρα; άπόρησε ο Μοντανής.

— «Όχι, όχι, αποκρίθηκε ο Μάριος, δεν γαυγίζει καθόλου! «Εγώ κατάλαβα τί θέλει να πη. Γυρεύει τη γιαγιά της, τη βάρκα της. «Ετσι λένε οι χωριάτες τη γιαγιά.

— Τδ βρήκες στο λεξικό σου; γέλασε ο Σαϊζάνης.

— «Όχι, τδ ξέρω. Στάσου να ιδής.

Και γυρίζοντας στη μικρή,

της σκούπισε τα μάτια με το μαντήλι του και τη ρώτησε:

— Τη βάρκα σου γυρεύεις, μικρή μου; τη γιαγιάκα σου;

Στά λόγια αυτά, ή μικρή άνοιξε καλά τα μεγάλα της μάτια, κοίταξε το Μάριο και, απλώνοντας τα χέρια της, έκαμε να τον άγκαλιάσει.

Τη γιαγιά της, φαίνεται, ζητούσε. Μά ποιά ήταν αυτή ή γιαγιά, και ποῦ μπορούσαν να της τη βρουν;

Οι τέσσερις φίλοι κοιτάζονταν με άμνηχανία. Η μικρή που φαινόταν παραζαλισμένη, άλαλιασμένη από κάποια μενάλη σιτισσρά, δεν μπορούσε

να πη οὔτε ποιά ήταν ή γιαγιά της, οὔτε ποῦ καθόταν.

— Κατάλαβα, είπε ο Σαϊζάνης κουνώντας το κεφάλι του. «Η ίδια ιστορία ξαναρχίζει. Πρέπει να γυρίσουμε πίσω στο χωριό κι' όπως αφήσαμε εκεί την τρελλή, έτσι νάφήσουμε και τούτη τη μικρή, που δεν φαίνεται σά συγκαλά της περισσότερο.

— Τ' είχες, Γιάννη, τ' είχα πάντα, μουρμούρισε ο Δουμποδάνος.

— Παλιά μας τέχνη κόσκινο, είπε κι' ο Μάριος.

(Ακολουθεί)

Μετάφρ. π. ι. φ. και γ. ε.

« — Ποῦ πᾶς μοναχή σου; . . . Πως σέ λένε; . . . » (Σελ. 292 στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Γλυκό άεράκι σιγανά
Τά φύλλα άρχίζει νά νινά
Κι' έκει ψηλά στόν ουρανό
Παίζουν τά σύννεφα τρελλό
Κυνηγητό.

Νύχτα ! Τάστρα λάμπουνε γλυκά
Καντήλια μύρια θεϊκά
Και πότε σκούζει ένα πουλί
Και ή λυπητερή φωνή
Αντιλαλεί

Μεσάνυχτα ! Τάστέρια σβύσανε ψηλά
Και τό φεγγάρι πού έπρόβαλε δειλά
Ρίχνει τό φώς του τ' άπαλό και άργυρό
Μές στη πηγή πού τρέχει πάντα καθαρό
Κρύο νερό.

"Αλκης Έένος [B]

ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΨΩ

Κάθομαι τόση ώρα τώρα δαγκάνον-
τας την άκρη της πέννας μου—σάν νά
επρόκειτο άπ' αυτό νά μου κατεβή ή
έμπνευση— χωρίς νά μπορώ νά βρω
τίποτε νά γράψω.

Μά τί νά γράψω, Θεέ μου, τί ;

Νά διηγηθώ εκείνην την περιπέτεια
πού είχα πέρουσι στά λουτρά ; Μά δέν
αίξίζει τόν κόπο, είναι πολύ κοινή, και
ή άγαπητή μας «Διάπλασις» θά μου
τήν άπορρίψει μετ' έπαίνων ! !

Νά περιγράψω τί έντυπώσεις μου
φέρνει ένας καλοκαιρινός περίπατος
στην άμμουδιά μέ φεγγάρι ; Είναι χι-
λιοεπωμένο ! !

Νά περιγράψω τόν δάσκαλό μου άπό
τ' Άγγλικά ; Δέν αίξίζει τόν κόπο. Έ-
νας ολοστρόγγυλος κύριος (μ' αλήθεια
πολύ μορφωμένος) πού μου λέγει νά
βάλω χαλίκι ή έξυπνάδα !—στό στόμα
γιά νά καταφέρω την Άγγλική προφο-
ρά· και όταν είναι θυμωμένος αντί νά
μου κάνη παρατηρήσεις μου άπαναλο-
βάνει «Ωλ ράιτ, ωλ ράιτ» μέ την μονο-
τονία πού κυπά και τό ρολόγι τικ-
τάκ, τικ-τάκ ! !

Τί δύσκολο πράγμα πού είναι νά
βρω κανείς ένα θέμα κατάλληλο νά
γράψω.

"Α ! ! Βοήκα ! (ώς δεύτερος Άρχιμή-
δης) βοήκα !

Θά γράψω τί έντύπωσι πήρα άπό
την βάπτισή πού έκανα σ' ένα κοριτσά-
κι. Καλό θέμα αυτό !

Ναι μά δέν μπορώ νά τό άναπτύξω ;
Καλά βάπτισα ένα κορίτσι, τό όνόμασα
«Ελευθερία», ήτο μελαχροινό και ά-
σχημο όπως όλα τά μικρά ! "Επειτα ;
Τέλειωσε ! Όλο αυτό ;

Μά τί λοιπόν τί ;

"Α ! άποφάσισα ! Είναι ή καλύτερη
λύση αυτή πού βοήκα ! "Απολύστατα
«δέν θά γράψω τίποτε». Συμφωνείτε
μαζί μου ; Δέν είναι τό καλύτερο πού
έχω νά κάνω ; Νά ήσυχάσω κι' έγώ κι'
έσεις μαζί μου ; Γιατί τί μου χρωστάτε
γιά νά σας αναγκάζω τόση ώρα ν' ά-
κούτε τις φλυαρίες μου. Ναι ; Βλέπετε
είμαι ευγενής και σταματώ.

Κι' όμως μέ τοϋτο και μέ τ' άλλο νά
πού κατ'όρθωσα νά γράψω κάτι ! !

Κλάρα [B]

ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Νά την ή μητέρα μέ τό άσπρο της
φόρεμα τοϋ παλιού καινού κλειστό έως
τό λαιμό, μέ τις ντυαντέλες και μέ τις
πιέτες μπρός, μέ τά μανίκια φουσκωτά
έπάνω πού όσο πάνε πρός τά κάτω στε-
νεύουν. Τά μαλλιά της κτενισμένα σύμ-
φωνα μέ την μόδα τοϋ παλιού καιρού
σημαμένο πρός τά πάνω σχηματίζουν
ένα πελώριο κότσο μεγαλοπρεπή· ά-
κουμπά μέ χάρι σέ μία καρέκλα, και
χαμογελά μέ τό παντοτεινό της γλυκό
χαμόγελο. "Αχ ! πώς ήθελα νά την είχα
έδω μπροστά μου νά την φιλώ, παρά
τώρα πού την βλέπω στην φωτογραφία !
Μά άλοίμονο ποτέ πιά δέν θά την
άντικρύσω, έφυγε γιά πάντα, τά μάτια
μου θολώνουν μέ την θλιβερή αυτή σκέ-
ψη, και τά δάκρυά μου στάζουν και
βρέχουν την φωτογραφία σάν νά ήθε-
λαν νά της πουν πόσο πονώ γιά τόν
χαμό της.

Σαλωνίτισσα [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο δάσκαλος :—Τί είναι κανών ;
"Ο άιελής :—Εύλο.
"Ο δάσκαλος :—Δέν σέ ρωτώ γιά τόν
χάρακα, στή γραμμάτιση σου λέω.
"Ο άιελής :—Μά εκεί είναι πού πέ-
φτει τό περισσότερο !

"Ατζέ "Ιράμ

"Ο δάσκαλος :—"Αν πάρω μία πατάτα
και την κόψω σέ τέσσαρα κομμάτια θά
έχω τέταρτα, άν την κόψω σέ όκτώ θά
έχω όγδοα. . . Κι' άν την κόψω σέ δε-
κάξη τί θά έχω ;

"Ο Τοτός :—Πουρέ πατάτα, κύριε !

Σανθός "Ιππότης

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

2. Διαγωνισμός Στίξεως

"Εσείς δέν ξέρετε παραμαντέματα
πώς ξέρονται και μέιν κοινοί εύμαστε
πώς μας λοιπόν κανείς άιελώς νά σάς
πούμε ό διάλογος αυτός γινόταν σ' ένα
καπηλειό όπου διάφοροι νησιώτες άν-
θρωποι τοϋ λαού διασκεδάζαν λέγοντας
όσα λαϊκά παραμαντέματα αίνιγματα
ήξερε και θυμόταν κανένας μόνο δυό
Σιφνιοί δέν είχαν πεί άκόμα τίποτα
μ' άμα τούς ζήτησαν οι άλλοι παρα-
μάντεμα φιλοτιμήθηκαν νά δείξουν
πώς ήταν έξυπνοι κι' αυτοί έκαναν
συμβούλιο οι δυό τους και σέ λίγο έ-
πρότειναν στήν παρέα τό άκόλουθο έγω
ένα πρόγραμμα πρώτον κρεμασμένο άπ'
τό ταβάνι και κελαιδεύ τί είναι παπα-
γάλος είπε κάποιος όχι όχι είπαν οι
Σιφνιοί τό δικό μας ποτέ δέν θά τό
βρήςτε πραγματικώς έσπασαν τά κεφά-
λια τους μά κανένας δέν μπόρεσε νά
τό βρή ή σαρδέλλα φώναξαν θριαμβευ-
τικά οι Σιφνιοί οι άλλοι άπόρησαν μά
είναι πράσινη ή σαρδέλλα μπά κι' άμα
θέλεις δέν τή βάφεις μά είναι κρεμα-
σμένη άπ' τό ταβάνι μπά κι' άμα θέ-
λεις δέν την κρεμάς καλά μά κελαιδεύ

ή σαρδέλλα χριστιανοί μου έ αυτό πιά
τό βάλαμε γιά νά σάς μπερδέψουμε ελ-
παν γελώντας οι Σιφνιοί.

Αυτό τό κείμενο πρέπει νά «σιτίσετε». Νά τοϋ βάλετε δηλαδή τά κομμάτια, τις άνω τελείες, τις τελείες, τις παρενθέ-
σεις, τά εισαγωγικά και τις παύλες πού
χρειάζονται και νά τό χωρίσετε σέ πα-
ραγράφους γιά νά τό διαβάξη κανείς
εύκολα και νά βγάξη τό νόημα χωρίς
καμιά παρανόηση. Γιατί έτσι όπως
είναι άσπικτο, μονοκόμματο, άξεχώρι-
στο, πρέπει νά τό διαβάξη κανένας πολ-
λές φορές και μέ μεγάλη προσοχή γιά
νά καταλάβη τί λέει. Αυτό θά σάς μά-
θη πόσο άναγκαία είναι ή στίξη, κι' ά-
κόμα πόσο δύσκολο είναι νά βρεθ ή
όρθή. "Ω, δέν είχε καθόλου άδικο ή-
κείνος πού είπε πως «ή στίξη είναι φι-
λοσοφία» . . .

3. Διαγωνισμός Μικρ. Μυστικών

Θάγοράστε άπό τό γραφείο μου ένα
τετραδιάκι Μικρών Μυστικών (δρ. 1,50)
και θά μου τό επιτρέψετε συμπληρω-
μένο.

Καθώς ξέρετε, τό τετραδιάκι αυτό
έχουν διάφορες ερωτήσεις, όλα τις ίδιες,
κι' αντίκρυ λευκό χώρο γιά τις άπαν-
τήσεις. Όταν λέγω λοιπόν νά συμπλη-
ρώσετε τό τετραδιάκι, έννοώ νά γράψε-
τε τις άπαντήσεις σας. Στην πρώτη σε-
λίδα, άπό πάνω, θά σημειώσετε «Γιά
τόν Διαγωνισμό Μικρών Μυστικών. Κι'
έκει πού λέει «Όνομα και Έπωνυμιον»
θά βάλετε, όσοι έχετε, μόνο τό ψευδά-
νυμό σας και την ήλικία σας. Τό ίδιο
και στην τελευταία σελίδα, έκει πού
λέει «Υπογράψατε». Όνομα θά βάλουν
μόνο όσοι δέν έχουν ψευδώνυμο. (Σ'
αυτό παρακαλώ νά προσέξετε πολύ).

Θά βραβευσθών ή θά έπαινεσθών τά
τετραδιάκια πού θά έχουν τις καλύτε-
ρες, τις ωραιότερες, τις έξυπνότερες,
τις πιο καλογραμμένες άπαντήσεις, είτε
έμμετρες, είτε σόδο πεσό.

"Όλα τά τετραδιάκια τοϋ Διαγωνι-
σμού θά τά χωρίσω σέ δύο Λευκάματα
πού θά τά στείλω ως δώρο σ' εκείνους
πού θά πάρουν τό Α' Βραβείο στή Με-
γάλη και στή Μικρή Τάξη. Αιτοί δέν
θά λάβουν άλλη άμοιβή. Οι λοιποί θά
έχουν τις συνήδεις άμοιβές τών Μι-
κρών Διαγωνισμών.

Τους άλλους όρους, κοινούς γιά ό-
λους τους Έκτακτους Διαγωνισμούς,
τούς βλέπετε σότο προηγ. φυλλάδιο, στην
προκήρυξη τοϋ Διαγωνισμού Φωτογρα-
φίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Απόγευματιναι για παιδιά
ΣΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΝΕΑ ΟΥΦΑ
(Πλατεία Συντάγματος)

Κάθε Τρίτη και Παρασκευή, ώρα
6 έως 8 μ. μ. Πρόγραμμα μέ παι-
δικές κωμωδίες, ταξίδια, σόρτς, έ-
πικάκια όλου τοϋ κόσμου, Μίνυ-
Μάους κτλ.—Γενική είσοδος δρ. 5.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

"Αθήναι, 42 δόδς Εύριπίδου
την 13 "Ιουλίου 1937

ΚΑΘΩΣ βλέπετε σ' αυτό τό φύλλο προ-
κηρύσσονται δύο Διαγωνισμοί, Στίξεως και
Μικρών Μυστικών. Τόν πρώτο τόν γνωρίζε-
τε, γιατί μπαίνει κάθε χρόνο, τόν δεύτερο
όμως είχα πολλά χρόνια νά τόν προκηρύ-
ξω και αίξίζει νά λάβετε όλοι μέρος σέ αυ-
τόν, γιατί όχι μόνο είναι πρωτότυπος, μά
έχει και πρωτότυπα βραβεία. Άλήθεια, τί
ώραίσιαρ ή άνάμνηση της Διαπλαστικής
ζωής σας μπορεί νά γίνω, άπό ένα Λευ-
κωμα Μικρών Μυστικών μέ συγκεντρωμένες
τις άπαντήσεις άπό τά γνωστότερα Διαπλα-
σόπουλα, πού θά τό έχετε λάβει ως Βρα-
βείο σότο Διαγωνισμό ;

Ζάστε, παιδιά μου, ζάστες φοβερές έ-
πιασαν αυτές τις μέρες. Στους 39 βαθμούς
έφθασε τό θερμόμετρο στην "Αθήνα. Και
ξέρεται τί λένε οι γιατροί ; Πώς μέ τις με-
γάλες ζάστες Ισα-Ισα είναι πού παίρνει κα-
νείς τα χειρότερα κρυολογήματα. Γιατί
γιά νά δροσισθ ή κάθεται έρωμένος στά
ρεύματα, πίνει παγωμένα νερά και έτσι
πουντιάζει και αναγκάζεται καλοκαιριάτι-
κα νά χωθή σότο κρεβάτι. Νά δροσίσετε
λοιπόν, αλλά μέ προφύλαξη.

Σανθ ή Έλληνοπούλα, τό γράμμα σου
ήταν πολύ ενδιαφέρον και είδα μέ μεγάλη
μου εύχαρίστηση πόσο λογικά σκέπτεσαι
και τί ώρατα πού έφρεις νά εκθέτεις τις
σκέψεις πού σου προκάλεσε ή έπιστολή τοϋ
κ. Φαίδωνος. Αύτά πού σου είπα μέ μπα-
μπάς σου γιά τούς χωρικούς της "Ηλείας
είναι πολύ σωστά, πώς κι' οι πιο άγράμ-
ματοι, δηλαδή, όνειρευόταν νά κάνουν τά
παιδιά τους έπιστήμονες. Οι περισσότεροι
γονείς, σ' όλα τά χωριά της Έλλάδος τό
ίδιο σκέπτονται και άπ' αυτό έχει προέλ-
θει ό σημερινός «επαγγελματικός πληθω-
ρισμός». Τό λάθος τους όμως ήταν πώς
θεωρούσαν γιά «έπιστήμονα» μόνον όποιον
έχει σπουδάσει δικηγόρος, γιατρός ή φιλό-
σοφος, ενώ κι' ένας καλός γεωπόνος, κι'
ένας οινόλογος κτλ. πάλι έπιστήμων είναι,
κι' ένας κτηματίας άκόμη πού καλλιεργεί
τό κτήμα του σύμφωνα μέ τις τελευταίες
μεθόδους, κι' αυτός έξασκει μία έπιστήμη
κι' άργάζεται ίσως επαγγελματικώτερα και
σοβαρώτερα άπό ένα μικρό δικηγόρο, γιατί
κάνει και έρευνα και αυτό είναι ή αλη-
θινή έπιστήμη.

Δέν παράζει γιά την άργοπορία "Επι-
μονον Πλάσμα, όλα τά παιδιά μου είχαν
παρμελίσει την άλληλογραφία τους μέ τούς
Διαγωνισμούς, αλλά γι' αυτό μου στέλνουν
διπλά και τριπλά γράμματα τώρα πού
τελείωσαν πιά τά μαθηματά τους και χαί-
ρονται τις διακοπές. Οι έκτακτοι διαγωνι-
σμοί καθώς θά είδες άρχισαν νά προκη-
ρύσσονται άπό τό προηγούμενο φυλλάδιο
και μπορείτε, άν θέλεις, ν' άρχίσεις νά στέλ-
νεις τις άπαντήσεις σου, χωρίς νά περιμέ-
νεις νά προκηρυχθών όλοι. Φυσικά, πρέ-
πει ν' άπαντάς σέ όλες τις ερωτήσεις τών
Μ. Μυστικών, έτσι και μέ μία έξυπνάδα,
μέ ένα λογοπαίγνιο ή μέ μία ύπεφυγή·
καμιά φορά αυτές οι άπαντήσεις είναι οι
πιο χαριτωμένες.

"Ο "Αλκης Έένος μου γράφει πως τό
ποίημα «Παύλι και Μίλσσα» πού δημο-
σιεύθηκε σότο 28ο φύλλο μέ την ύπογραφή
Σανθ ή Νεράϊδα, είχε δημοσιευθ ή πριν
σότο περιοδικό «Μπουκέτο» μέ άλλη ύπο-
γραφή, και μάς στέλνει μάλιστα τό σχετικό
απόκομμα. "Ελπίζω πως ή Σ. Ν. δέν θά
γνωρίζη ότι δέν δημοσιεύω παρά μόνο προ-

τότυπα κομμάτια, γιατί άλλωθς θά είναι
πολύ θλιβερό τά παιδιά μου νά μου στέλ-
νουν έένα έργα γιά νά τά βάζω γιά δικά
τους μέ όλη μου την καλή πίστη, γιατί φυ-
σικά είναι άδύνατο νά παρακολουθώ τί δη-
μοσιεύεται σέ όλα τά περιοδικά και τις έ-
φημερίδες.

Μικαέλα, μέ μεγάλη μου χαρά είδα πως
άποφάσισες νά πάρεις ψευδώνυμο και νά
λάβεις μέρος στην κίνηση και καλά έκανε
ή αδελφή σου πού σέ παρακινώσε τόσο
καιρό. Σότο Άρσάκειο τοϋ Ψυχικού έχω πολ-
λές Διαπλασσοπούλες και έτσι θά συνδεθής
διπλά μαζί τους και θά δράσεις κιόλας γιά-
τί εκείνες είναι έξαιρετικά δραστήριες. Λυ-
πάμαι πολύ γιά τό πείδημά σου και εύχο-
μαι περαστικά. "Ελπίζω ή άπαγόρευση τοϋ
γιατροϋ νά είναι προσωρινή, και σέ λίγο
νά μπορείς πάλι νά πηδής και νά τρέχεις,
άλλά πάντα πρέπει ν' άποφύγεις, παιδί
μου, τις υπερβολές και σότον άθλητισμό και
σέ κάθε τι, γιατί βλέπεις τί κακά αποτε-
λέσματα μπορεί νά έχουν.

"Ω τί θλιβερή είδηση, ήταν αυτή πού
μου άνήγγειλες, ΙΑ "Ολυμπιας, και σέ
συλλυπόμαι μ' όλη μου την καρδιά γιά
τό θάνατο της μητέρας σου. Όχι, δέν σέ
θεωρώ έγωίστρια. Όταν βλέπεις κανείς ένα
άγαπημένο του πρόσωπο νά υποφέρει τόσο
πολύ χωρίς έλπίδα νά γίνω καλά, φυσικά
είναι νά εύχεται νά άπαλλαγ ή άπό τά δει-
νά του. Και καλά κάνεις, παιδί μου, τώρα
νά προσπαθής νά έναρμόνιζης τόν πατέρα
σου. "Η μανούλα σου άπό εκεί ψηλά πού
βρίσκεται θά σέ εύλογη και θά σέ βοηθή σ'
αυτή την προσπάθειά σου. Όσο γιά την
Σ. Σ. δέν πρέπει ν' άπογοητεύσεις πού
δέν σου έχει έγκριση άκόμη κανένα κομμά-
τι. Γράφς, όποτε έχεις κέφι, έπίδυσου μέ
έμπνοή και προσοχή σότο όρος και στή
διατύπωση και στέλνς μου χωρίς νά ντρέ-
πσαι. Οι Γερμανοί έχουν μία παροιμία πού
λέει : «Κανένας τεχνίτης δέν πέφτει άπό
τόν ουρανό», δηλ. κανένας δέν μπορεί νά
κάνη κάτι καλό άν δέν κοιτάξω και δέν
έξασκηθεί πρώτα έπ' αιώρι.

"Ο ραδιοφωνι-
κός Διαγωνισμός θά προκηρυχθ ή σύντομα.
Συγχαρητήρια γιά τόν προδισμό σου,
Τυρταίε, και περιμένω νά μου γράψης συ-
χνότερα τώρα πού θά έχης καιρό. Τό γνω-
ρίζω τό μαθητικό έθιμο πού μου γράφεις,
άλλά δέν τό βρίσκω καθόλου όφρατο. Τό
σχολείο είναι τό δεύτερο σπίτι σας και ό-
πως δέν θά σάς έρθη ποτέ ίδνα νά λερώ-
σετε τούς τοίχους τοϋ σπιτιού σας, έτσι ά-
κόμη λιγώτερο θά έπρεπε νά καταστρέφε-
τε τούς τοίχους τοϋ σχολείου πετώντας τά
καλαμάκια έπάνω τους, γιατί γιά νά τό
διατηρήσουν τό κτίριο αυτό καθαρό και ευ-
πρεπές και οι γονείς σας πληρώνουν φό-
ρους, και οι καθηγητά σας κοπιάζουν και
τό Κράτος φροντίζει άδιάκοπα. Εύτυχώς
πού έσύ έχεις σωστές ιδέες και δέν συμφω-
νείς μ' αυτά τά βάρβαρα παιδιά.

Ολιμμένη Καρδούλα, καθόλου δέν μ'
έκούρασε τό γράμμα σου, άπεναντίας τό
διάβασα μέ μεγάλη εύχαρίστηση και λυπή-
θηκα πού άρρωστησες και έχασες τό ταξίδι
στή Μύκονο, αλλά χάρηκα πού τώρα είσαι
καλά. Αύτός ό φόβος όμως πού μου γρά-
φεις ότι αίσθάνσαι σότους διαγωνισμούς εί-
ναι σ' αλήθεια παθολογικός και θά έπρε-
πε, παιδί μου, νά τόν καταπολεμήσης. "Ο-
ταν είσαι μελετημένη και καλά προτοι-
μασμένη τί άνάγκη έχεις νά φοβάσαι ; Πολύ
ώρατα τί λέει ό καθηγητής σας πως ή
«Διάπλασις» σάς βοηθά νά γράψετε όραιές
έκθέσεις και θά ήθελα νά έγνωρίζα τό ό-
νομά του, γιά νά ιδώ μήπως είναι παλιό
διαπλασόπουλο. Αύτά νά ιδούν έκείνοι πού
λένε πως ή «Διάπλασις» είναι γιά «μπε-

μπέκια». Και πού νά ξέρον πως έχω συν-
δρομητές πού κάνουν τό στρατιωτικό τους
και συνδρομητριες παντρεμένες και μαρ-
μάδες. Τά κομμάτια σου θά τά διαβάσω και
θά τά κρίνω μέ τη σειρά τους.

"Εχω πολλά γράμματα άκόμη αυτή την
έβδομάδα πού δέν πρόφθασα καν νά τά δια-
βάσω. "Αν επιτρέψη ό χώρος θά τούς ά-
παντήσω σότο έρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Απορρίπτονται : (Μέ λίγα λόγια γιά-
τί έχουν μαζευτεί πολλά κομμάτια και πε-
ριμένω νά μου στείλατε νέα) : «Ο φίλος
μου» τοϋ Συριανού (ήθελε πού πολύ άνα-
πτύξη), «Μοναξιά» τοϋ Αεροσυλλέκτη
(κοινό, ύπερρωμαντικό), «Σοβαί γνώμαι»
της Έντας Γκάμπλες (πολύ γνωστές ό-
λες), «Ζήτω ή Πατρίς !» τοϋ Μαύρου Κα-
βαλλάρη (στομφώδες και ρητορικό πολύ),
«Τέλος τοϋ χειμώνας» της Σ. Ν. (γλώσσα
ύπερκαθαρούσα), «Τό πάθημα της Παπύ-
τσα» της Χρυσάλλιδος (έντελως άπιθα-
νο), «Η άνοιξη» της Μερσεντές, (κοινό,
γλώσσα άνώμαλη), «Εστράστες» της Ντά-
νιανς (στίχοι άτεχνοί, γλώσσα σχολαστική),
«Η άνοιξη» τοϋ Πετροϋ Πετσούρα (κα-
λούτσικο, αλλά ή Σ. Σ. Ν. είναι μόνον γιά
τούς συνδρομητές πού έχουν ψευδώνυμο),
«Τό τραγούδι» τοϋ Ζούζουλο, (ήθελε πολύ
άπλοустέρη γράψιμο), «Χριστός Άνέστη»
και «Μεγάλη Παρασκευή» της Δορελάδ
(άτεχνα, παράκαιρα), «Η χαροπαντρεμέ-
νη» τοϋ Τζέλλικο (ύπερτραγικό), «Η ά-
νοιξη» τοϋ Σκενδόρμπε (κοινό), «Σημέ-
ρωμα» της Σ. Ν. (άντικανονικό· ένα κομ-
μάτι πρέπει νά στέλνεται κάθε φορά).—Θά
έξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, όποτε άνα-
γνώστης άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα,
δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άναγνώστη αναγνώ-
στς την 30 Νοεμβρίου 1937. "Όσο συνοδεύεται άπό
Α. άνήκουν σέ άγόρια, και όσα άπό Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Εύάνα, κ. (ΕΜ).
Λευκός Άγγελος, ά. (ΝΦ). Κόρησσα
"Οπλιγκαντώ, κ. (ΚΣ). Πριγκίπισσα Ρα-
πανάκι, κ. (ΡΠ). Μεγαλοπολίτισσα, κ.
(ΑΧ). Κολοκοτρώνης, ά. (ΑΜ). Πραξί-
τέλης, ά. (ΚΑ). Λεοντόκορδη, κ. (. . .).
"Ησυχό Άκορνιάλι, κ. (ς). Θαλασσο-
πούλι, ά. (ΓΤ).

"Ανανεώσεις Ψευδώνυμων : Σφίγξ,
κ. Ταυρομάχος, ά. Άνδριωτάκι, ά. Δα-
φνοστεφής "Ολυμπιονίκης ά. Άετι-
δούς, ά.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

7ο Δελτίο Εισφορών

"Από προηγούμενες εισφορές δρ. 1073
"Αφός τοϋ Μαίον . . . > 20
Ρεζεντά . . . > 15
Μεγάλη Έλλάς . . . > 50
Σαλωνίτισσα . . . > 10
Σανθ ή Νεράϊδα . . . > 50
Άνδριωτάκι . . . > 10
Ροζελάντια . . . > 20

Τό όλον μέχρι 15 "Ιουλίου : δρ. 1248

"Η Διάπλασις άσπαζεται τούς φίλους
της : Πειθώ (καλό έκαλοκαιρίασμα στή
δυσόλουστη έξοχή σου Μ. Μυστικά έστει-
λα) Δοχαγόν Ριχτόφεν (έλαβα εύχαρι-
στώ τά λάθη γιά τούς ανθρώπους) Παι-
χνιδιάρη (οι λύσεις δεκτές παραγγέλεις
σου έστέλλω) Μπέττυ (οι μικρές άγγε-
λιες στέλλονται πάντα σέ χωριστό χαρτί,
σώθ' δεύτερη έρώτησή σου άπαντώ ναί). Μό-
γλην (εύχομαι καλή προκοπή σότο Σύλλογό
σας και περιμένω τά «θαύματα», πρώτα

